

Glasilo „Slovenskega čebelarkega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po enkrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Jan. Jurančič: Čebelarji slovenski. — Frančišek Rojina: O naprednem čebelarstvu. — Fran Rovški: Razgled po slovanskem čebelarskem svetu. — Dopisi. — Razno-terosti. — Vprašanja in odgovori. — Listnica uredništva.

Čebelarji slovenski!

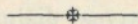
Ko pomlad cvetoča pride
In odklene temna vrata,
Z radostjo nas vse obide,
Doba nam zasije zlata.

Prebile so čebele dolgo zimsko spanje; dočakale so zopet veselo pomlad, ko se bode začel čas dela, koje se bo od dne do dne množilo in širilo; se vé, da po razmerah vremena. „Čakanje stara“, pravi slovenska prislovica. Ravno pri čebelah so te besede v tem smislu popolno resnične, ker druge čebele v poletnem času niti tretjino tiste starosti ne doživijo, kakor prezi-mujoče, ki od jeseni do pomladi čakajo na zopetno dobo dela. Vsakemu čebelarju, da, skoraj vsakemu človeku, ki čebelo le površno pozna, je znana posebna marljivost in delavnost čebelna. Od jutra do večera, dan za dnevom, ako je vreme ugodno in paša dobra, leta pridna čebelica od cvetke do cvetke, ter nabira med in cvetni prah; vedno ima dela dovolj, po dnevi na prostem, po noči doma v panju. Kaj pa mi, dragi čebelarji, ki smo čebelicam gospodarji, oskrbniki, varhi! — Sloveči čebelar baron pl. Berlepš trdil je: Čebelarji so, s prav redko izjemo, toraj večinoma, dobri, pridni ljudje. To svojo trditev je opiral na resnično prikazen, da je namreč v čebelnej naravi združena cela vrsta dobrih in lepih lastnosti, in človek, ki se s to stvarjo peča, jih posnema in se navzame več ali manj teh lepih lastnosti. Vendar nam

slovenskim čebelarjem zamoglo bi se oporekati, da ne delamo, kakor vidimo čebele; videti je, kakor bi bili pogreznjeni v dolgo — dolgoletno — spanje, kakor „kralj Matjaž.“ — Ali nas ne spreletava rudečica, ko pogledamo okrog sebe po sosednih deželah in narodih? Koliko imajo ti čebelarskih knjig, časopisov, društev, veščakov i. t. d.? Ne verjel bi, kdor pozna slovenski narod po njegovih zmožnostih, da se tak narod res prav počasi vzdiguje v tako blagej, polnej nedolžnega veselja, pa tudi koristnej in važnej stroki. Ali ni naš slavni pesnik Koseski pel o nas Slovencih: „Vse doseže, kar mu drago, bodi slava, bodi blago“

Se vé, da to naše spanje ni po vsem neopravičeno. Komu ni znano, koliko je storila vlada že pred sto leti in potem za čebelorejo? Slavna cesarica Marija Terezija je izdala več člankov postave, koja naj bi branila in povzdigala čebelorejo; razpisana so bila takrat tudi mnoga darila namenjena najboljšim čebelarjem. Našega prvega največjega čebelarskega mojstra Antona Janša-ta poklicala je vlada na Dunaj, kjer je poučeval v za to ustanovljenej čebelarskej šoli. Koliko je pa koristilo vse to slovenskej čebeloreji? Malo ali skoraj nič! Vse je bilo v nemškem jeziku, v nemškej oblasti, toraj so si tudi Nemci vse zasvojili in pograbili, res „izpred kljuna so nam zrna pozobali.“ Tako mi Slovenci nismo vžili nič teh ugodnostij. Iz tega uzroka je začelo pojemati veselje in pogum, da bi se tudi duševno gibali in delali na čebelarskem polju. Tako je prišel nekako v navado oni mir in tihota, ki je vladala celi vek slovensko čebelorejo. Le po dolgih, mnogoletnih odmorih vzdignil je zdaj pa zdaj kak duh svojo glavo, koja je pa v kratkem času zopet položil k počitku. — Vsa delavnost čebelarska omejila se je do malega le na čebelni promet v inozemstvo, kakor n. pr. na Kranjskem; s tem se je vsaj obdržala pri drugih narodih vest, da še Slovenec čebele ima.

(Konec prihodnjič.)

O naprednem čebelarstvu.

(Priobčuje Fr. Rojina.)

II.

Prvi pogoj naprednega čebelarstva so panji s premakljivim delom. Zgodovina spričuje, da so že v starem veku razna ljudstva v jutrovih deželah, posebno pa Grki rabili pokončne pletarje, iz katerih so mogli jemati posamezne cele sate. Slavni čebelarski mojster Dzierzon toraj ni prvi izumitelj premakljivega dela, in so že pred njim izdelovali Švicar Huber, Nemeč Jähne, Oger Zcarka in Rus Prokopovič razne take panje, a njemu in baronu Berlepšu gre po vsej pravici zasluga, da je prišlo čebelarstvo s premakljivim delom, vsled njune iznajdbe posebno praktičnih panjev z okvirčki (romčki), v popolno veljavo in se razširilo že po vsem svetu. Kakor se pa različne iznajdbe zboljšavajo in popolnujejo, tako so zboljšali razni sloveči čebelarski mojstri tudi Dzierzonov panj, oziroma iznašli tako praktične načine čebelarstva s premakljivim delom, da se bodo poprijeli s časom gotovo vsi čebelarji panjev z okvirji. Sicer so taki panji dražji, vendar, kdor si jih

omisli le nekoliko in spozna njih prednosti, napravil si bo polagoma samo take ; v kratkem času se mu bodo izplačali in mu donašali veliko večjih dohodkov.

Premakljivi satniki omogočijo uporabo izmetalnice za med. Če se pomisli, da potrebujejo čebele za vsak kilogram voska povprečno po 10 kg medu in 2 kg cvetnega prahu, potem se lahko vidi, koliko množino medu se prihrani, ako se z izmetalnico izpraznjeni sati zopet v panj nazaj obesijo ali se shranijo za poznejšo rabo. S tem, da se rabi ob času najboljše pašne izmetalnice, se podvoji pridnost čebel za nabiranje. Med, ki se izmeče z izmetalnico je čist kot najfinejše olje in ima pač drugo ceno, kot oni, ki se stiska iz zdrobljenega voska. — Marsikateri cent medu porabijo skozi poletje brezštevilni trotje, ki se izležejo v naših panjih, a v onih s premakljivimi satniki je mogoče število teh lahkoživcev poljubno zmanjšati s tem, da se izrežejo oddelki trotjega satja in se nadomestijo s čebelnim.

Čebele so rade v miru in če jih človek manj nadleguje, ljubše jim je, vendar je skrben čebelar včasih prisiljen pogledati v njih čudopolno delavnico. Spomladi se je treba prepričati, kako so prezimile, če imajo še dovelj hrane in če je matica, najvažnejši pogoj za njih obstanek, še pri življenji; tudi jim je treba posnažiti razni drobiž in mrtve čebele, ker imajo same družega potrebnejšega dela in opravila čez glavo. Kako lahko je vse to storiti pri panjih s premakljivim delom, v katere se lahko pogleda, kot v odprto knjigo, in kako nerodno pri naših! — Čez leto se pripeti marsikateremu panju kaka nesreča. Ta pride ob matico, uni si nikakor ne more opomoči, ker ima slabo matico, in obema je treba preskrbeti novih matic; tretji bi rad v svojo in rojevo nesrečo trikrat ali še večkrat rojil, pa ne sme. Ako je kak panj sumljiv, da ima gnjilo zalego, se mora prav natanko preiskati in je treba vse od gnjilobe napadene, zaležene sate odstraniti in sè zdravo zalego nadomestiti, da se panj tem preje opomore. Slabotnim je treba pomagati z medenimi in zaleženimi sati, jeseni pa jih združiti. — Vse to in še veliko družega se pri premakljivem delu prav lahko, pri nepremakljivem pa deloma s težavo, deloma pa nikakor ne doseže. Krona premakljivega dela pa je, da čebel ni treba žvepljati.

Da se pri nas čebelarstvo po načinu s premičnim delom še ni razširilo, je glavni vzrok ta, da nismo imeli prilike se naučiti umno čebelariti. Ne zadostuje samo, prebrati onih par knjižic in listov, ki jih premore naše čebelarstvo, ampak treba nam je tudi praktičnega pouka. Čebelarski list ima pač namen in nalogo, vzbujati zanimaje za to prelepo in koristno stroko, vendar črka je mrtva, in samo iz lista se ne bo nihče naučil praktično čebelariti, če ne bo tega, kar je bral, tudi v istini videl. Besede sicer mičejo, a izgledi vlečejo! Zato je treba v prvi vrsti čebelarskih tečajev za mladi naraščaj, pa tudi za odrasčene čebelarje, pri in v uzornih čebelnjakih in ne samo pri šolski tabli; čebelarski shodi, kateri naj bi se vršili vsako leto v drugem slovenskem kraju, pa naj bi bili združeni s čebelarstvo razstavo. V to svrhu bo dežela gotovo podelila potrebnih podpor, in s tem pomagala k povzdigi in razvitku čebelarstva, v prid in blagor svojih otrok, za katere v vsakem oziru prav po očetovsko skrbi.

Razgled po slovanskem čebelarškem svetu.

(Podaja Fran Rovški.)

Kakor radi čitamo poročila iz ožje slovenske domovine tičoča se naše „medenosne živinice“, tako bo gotovo zavednega čebelarja zanimalo čuti, kako kaj njegovi sorodniki na severu, (Čehi in Poljaki) na vzhodu (Rusi) in na jugu (Hrvatje in Srbi) pasejo „muho“. Pa ne samo radi zabave se čemo ozirati po sosedih, marveč nam bo glavni namen: posnemati jih v dobrem, zajemati navdušenja iz njih posrečenih prizadev za lastno vztrajnost. pa tudi njih napake sem ter tje nam bodo nauk, kako nam ni ravnati. Sploh se bomo ravnali po izreku: „Vse poskusite, kar je dobrega, obdržite!“

Ozrimo se najpreje na stanje čebelarstva v tožni Istri.

V obče se da o isterski čebeloreji le malo govoriti. V celi deželi so našteji dne 31. decembra l. 1890. le 5746 panjev, in sicer v okraj. glavarstvu Rovinj 1157, Lošinj 1828, Pazin 1275, Poreč 280, Pulj 205, Volosko 981. Vendar pa zadnjih pet let z veseljem opažamo korak k napredku. Za to si zlasti prizadevajo nekateri gg. duhovniki in učitelji, posebno župnik gospod Frančišek Ryšlavý, ki je v svojem področji vpeljal panje s premakljivimi satniki. Tudi za vpeljavo šolskih čebeljakov raste veselje; v tem smislu se trudi c. kr. okr. šolski nadzornik g. Mršič. Hvalevredno vpliva na razvoj čebelarstva „Gospodarska zadruga za okraj Volosko“, ki brezplačno porazdeli med svoje ude po nekoliko panjev s premakljivim delom.

Leta 1895. je bila zima v Istriji kaj huda, zato so imeli čebelarji mnogo mrličev, če tudi so prezimovali panjove v poslopjih, kletih, hlevih in drugih shrambah. „Prezimoval sem“, poroča zgoraj imenovani g. Ryšlavý, „trije panje v vrtnem čebelnjaku v dvosteničnih panjih, druge pa v praznem, obokanem hlevu. Te zadnje so mnogo bolje prezimile od prvih na vrtu; mrtvih ni bilo skoraj nič. Zato svetujem vsakemu, naj po zimi, če le more, prenese svoje čebelice kam pod streho, v nezakurjen, bolj temen, miren in suh prostor; to naj stori brez pomisleka“.

Isterski med je izvrsten, večinoma cvetličen iz širnih livad, od lipe in divje višnje, ki raste tam v veliki množini. Vresja nimajo, tudi ajde, kranjski muhi glavna paša, ne sejejo niti zrna.

Da veselje in ljubezen do naprednega čebelarstva raste, priča tudi 1896. leta ustanovljeno „Sadjarsko in čebelarško društvo“ kojemu želimo obilno blagoslova ter mnogo naslednikov in posnemalcev po vsem slovenskem ozemlju!

Dopisi.

Iz Gojač. Pri nas na Primorskem je malo čebelarjev; v nekaterih krajih še vsaka občina po enega nima. „Kaj bom čebelaril, — pravi marsikdo, če ga nagovarjam, naj si napravi čebele, — ker vem, da bom moral jeseni med kupovati, če bom hotel plemenjake prezimiti.“ Ta njih strah je deloma tudi opravičen, kajti pri nas kraj za čebelarstvo ni posebno ugoden, ker imamo samo spomladansko pašo dobro. Jaz čebelarim že blizo 20 let in v

vseh teh letih so bile za čebele komaj 2—3 letine dobre, vmes pa tudi tako slabe, da sem izmed 100 panjev čez zimo preživel komaj 30 panjev. Vendar ne smemo vse krivde na slabe letine zvrčati, ampak priznati moramo, da nam manjka pouka. Zato smo hvaležni, da ste i nas Primorce sprejeli v „Slovensko čebelarstvo“, ker smo uverjeni, da bo društvo vse storilo za napredek čebelarstva. Bili smo, glede čebelarstva, do zdaj v nekakem mraku, in v nobeni stroki nam ni bilo tako zelo potreba „več luči,“ kot ravno v čebelarstvu. Kdor ne napreduje, ta nazaduje! To velja tudi za nas čebelarje, ki smo zdaj na pravi poti do napredka, katerega pa tudi zgrešili ne bomo, če bomo edini. Zatoraj

•Trdno dajmo se skleniti,
Sloga pravo moč rodi;
Vse lahko nam bo storiti,
Ako združimo moči.

V. Ličen.

Iz Vač. Pri nas so čebele izvrstno prezimile. Ker je bila zima do sedaj tako izredno mila, so zastavile prav zgodaj zalego, kajti že o svečnici sem našel pred žrelom mlado čebelico. 29. januarija so prinesle iz teloha prvo obnožnjo. Ako bo tudi spomlad tako lepa, kot je zima, nadejati se smemo zgodnjih rojev.*)

Zdravi vsi čebelarji in njih čebelice!

Frančišek Kolbe.

Raznoterosti.

Kako hitro lete čebele so skušali na Nemškem. Neki čebelar, ki je imel tudi lepo število golobov, je stavil sè sosedom, da čebele hitreje lete, ali vsaj jednako hitro, kakor golobje. Da bi se prepričali, so ujeli 12 golobov in 12 čebel (med njimi 4 trote). Čebele so potresli z moko, ter nesli golobe in muhe eno uro daleč od domačega krova. Ko so izpustili živali vse hkrati, izginile so jim urno izpred očíj; mudilo se jim je domov, kot bi vedeli, da lete za stavo. Prvi je priletel jeden trot, in sicer 4 sekunde pred prvim golobom. Ko je priletel drugi golob, so bili že vsi troti doma, a ko je došel zadnji golob, so bile tudi delavke že v svojih panjih.

Čebele so ga spravile na konja. „Hrvatska pčela“ prinaša v prvi številki letos resnično zgodbo Mihe Lumbardića. Starina sam jo je povedal svojemu prijatelju tako-le:

„V mojem štiridesetem letu, ko sem si gospodarstvo ravno najlepše uredil, zadene me velika nesreča. Razbojnik, zločinec, je spremenil moje premoženje v prah in pepel. Skoro obupaval sem z ženo in otroci — ali kaj čemo — božja volja je bila!

Izposodim si nekoliko denarja, ter se zgnjetem z družino pod pleteno kočo, in k temu prikupim še kravico, da jo molzem in ne umrjem gladu. —

*) Dostavek uredništva. Vaš kraj nam je dobro znan. Spomladna in poletna paša ste prav dobri, samo jeseni dobe čebele premalo, ker sejete samo sivo ajdo; vpeljite polagoma zopet črno ajdo, in vaškim čebelarjem se bo Jernejev teden, če bo vreme ugodno, srce smejalo.

Redil sem jo, ter pazil nanjo, kot na oko v glavi, ali živina je živina. Nekega dne je ni s paše domov in čez 3 dni jo najdem, pa v žalostnem stanju. Ravno je poginila od brezštevlnih pikov čebel. Pokojni naš učitelj mi navetuje in ob enem pouči, kako naj ogrebem čebele v panj, češ, da bom imel velik dobiček od njih. Poslušam ga ter z velikim trudom ogrebem majhne stvarice v zaboj, ter odnesem domov. G. učitelj, hvala mu, me je tudi naučil, kako imam ž njimi ravnati, in jaz sem se z vso vnemo posvetil čebelarstvu in hvala Bogu, za deset let, glej me, zopet sem na konji.“

250.000 litrov medice se je razdelilo v Moskvi o priliki kronanja ruskega carja brezplačno, dokaz, da znajo Rusi med rabiti, pa tudi pridelati ga. Število njih panjev je okroglo 2 milijona, ki dajejo na leto 320.000 centov medu in do 80.000 centov voska.

Je vosek pristen ali ne, se prepričamo tako-le: Okoli svinčnika ali tenke palčice navijemo popirja, potegnemo svinčnik ali palčico ven in nakapljamo v popirnato cev nekaj sumljivega voska. Ko se vosek ohladi, odvijemo popir in denemo voščeni valjarček v ozko steklenico, ki je napolnjena z bencinom. Ako se vosek hitro in čisto raztopi, je naraven, ako pa se počasi in le deloma raztopi, je ponarejen.

Zoper čebelni pik se priporoča kot najboljši pripomoček „ichtyol“, neka žgana, oljnata tekočina, s katero se bolečina pomaže. Hrani naj se v čebelnjaku v mali stekleničici, da je takoj pri rokah, če se potrebuje. Začetniki in oni, ki pri čebelnem piku oteko, se opozore na to sredstvo, ki najhitreje pomaga, in se dobi v vsaki lekarni.

Deset čebelarških zapovedi. 1. Hrani čebele pravilno! 2. Imej samo močne panje! 3. Združi slabotne panje! 4. Ne uganjaj pri čebelah nikakih umetnij! 5. Daj čebelam mir! 6. Bodí pri pitanji previden! 7. Jeseni primerno zmanjšaj čebelam prostor! 8. V čebelnjaku imej red! 9. Sè satovjem dobro gospodari! 10. Ne oddajaj medu za vsako ceno, ampak počakaj dobrega kupca!

V Vukovaru je izdala oblast sledeče povelje: Medarji morajo med dovažati v zaprtih posodah; trgati in med rabiti smejo le v takih zaprtih prostorih, kamor čebele ne morejo priti; prazno posodo morajo odvažati zaprto, da ne morejo čebele do nje. Kdor bi tega ne hotel storiti, kaznuje se z globo do 70 gld. ali primernim zaporom. — Kako važen je ta korak za napredek čebelarstva, ve vsak zaveden čebelar. Tudi pri nas moramo skušati to doseči, saj bomo s tem zabranili pogin mnogih čebel, ker se ravno na takem medu najlažje dobi gnjiloba in ž njo je pogin čebel gotov.

Najhujši sovražnik čebel je človek. Na svetovni razstavi v Antwerpenu je med mnogimi drugimi sovražniki narejen tudi človek, kateri dela mnogo škode vsled svoje nevednosti in malomarnosti. Narejen je pa takole: Pri jednom samem panju, kateri je preprežen s pajčevinami in okrašen s polži slinarji, sedi čebelar, ter se pripravlja, da bi zamašil izletnico, ter potem čebele udušil. Zraven te podobe bereš besede: Sovražnik najhujši je in brez srca, Človeče, ki muhe duši in žveplja. Podoben je onemu, ki vejo odseka, da pride do jabolk.

Rumunska vlada podarila je nekemu čebelarju za dvajset let veliko posestvo zato, da bo tam umetno čebelaril.

Bogastvo divjih čebel. Čebelarški list iz Lipsije (Leipzig) poroča o bogastvu svojim gospodarjem ubeglih rojev v rajnsberški gozdnati okolici. Tu skoro ni čebelarja, ki še ne bi bil z dolgim nosom opazil, kako se kak lep roj malo zmeni za ljubeznjivost svojega pastirja, ki bi mu prav rad dal stanovanje, ter jo meni nič, tebi nič, pobriše v zeleno svobodo bližnjega gozda, da posede kraljestvo, ki mu je pripravljeno v osrčji votlega debla. Še pred par leti so zasledili drevo, iz kojega podnožja se je cedil pravi, pravcati med. Ko so drevo posekali, so našli, da je bilo v višini 3 metrov votlo ter imelo le še dlan debele stene. Gozdarji so dobili v plen 400 (reci štiristo) funtov medu. Kaj se je ž njim zgodilo, ni Bog ve, kaka uganjka.

Zanimiva čebelarška pravda se je izvršila pri deželnem sodišči v Hersfeldu. Tvrdba Freudenberg v Weinheimu se namreč pritoži proti večjemu številu čebelarjev, češ, da njihove čebele onesnažujejo na prostem sušeče se bleskeče usnje (Glanzleder) vsled česar ima vsako leto znatno škodo. Zato predlaga: Čebelarji naj bi morali svoje čebebelnjake postaviti vsaj 3 km ($\frac{1}{2}$ ure) od tovarne, in za doseganje škodo plačati 4800 gld. Pošteno pa je tvrdko (firmo) okrcal zagovornik zatožencev, meneč: 1. Ni gotovo, da bi ravno čebele onečiščevale usnje, 2. je pa čebelarstvo potrebno za sadno drevje, katero čebele oplojajo. — Ako bi tvrdka Freudenberg dobila pravdo, takoj je po konci cel roj drugih strupenih mušic — tvornic — ki bi čebelarstvo do smrti opikale, ter sadjereji na Badenskem vsekale živo rano. „Sadjereja je bila preje v Weinheimu, nego Freudenbergova tovarna in zato prva ni dolžna slednjem se umakniti. Korist malih treba varovati pred koristjo velikih.“ — Tako je zavračal vrli zagovornik — in tožba je bila zavrnjena! Živijo!

Trpežnost medu. Na Angleškem so spodkopali staro drevo ter je prežagali. V sredi so našli veliko množino satovja, napolnjenega z medom. Med je bil popolnoma zalit z lesno skorjo in okrog ni bilo nič manj nego 50 lesnih obročkov, torej 50 let je bil med v deblu in ostal je nepokvarjen. — Toda še višjo starost učaka med. Leta 1888 so kopali v Berlinu temelj za novo hišo in zadeli so na razvaline starega pogorišča. Ko so dalje kopali, našli so v šodru posodo napolnjeno z neko maščobo. Ko so jo preiskovali, spoznali so, da je med, ki se je toliko časa ohranil. Razvalina je bila iz leta 1384, ko je skoro celo mesto Berlin do tal pogorelo, in med je bil star nad 500 let.

Glavna pravila, kako je postopati pri čebelarških opravilih:

- 1.) Predno panj odpreš dobro premisli, kaj imaš v njem opraviti!
- 2.) Panj odpri počasi, da se ne pretrese in čebele ne razdražijo!
- 3.) Nikoli ne segaj v panj, predno nisi čebel nekoliko pokadil; zato prižgi, še predno panj odpreš, smodko ali pipo, ali pa zaneti kadilnik!
- 4.) Predno sežeš v panj, pihni parkrat dim močno med satje, a pozneje ne uporabljaj veliko dima, posebno če se poslužuješ tobaka, ker tak dim čebele preveč omoti!

5.) Kadar jemlješ satnike ali okvirčke iz panja, bodi previden, da ti kateri iz rok ne pade, ali, da ti ne pade po strani, kadar ga kam odložiš!

6.) Ne dihaj na čebele!

7.) Ne gibaj se preživo; ne odskakuj in ne mahaj z rokami, če se zaleti kaka čebela v te!

8.) Če te vendarle katera piči, izderi takoj želo in pomazi pičeno mesto sē slino! Seveda, ako imaš prazne roke, sicer pa potrpi in ne vrzi, kar imaš ravno v rokah, morebiti celo panj na tla, kot je storil nekoč neki mehek začetnik, ko mu je „strah na srce segnil“.

9.) Čebele, ki so razdražene pusti v miru in odloži delo, če le moreš, na poznejši čas, ko se bodo pomirile.

10.) Navadi se čebelarska dela brez kape opravljati! S tem si boš pridobil potrebno previdnost in mir; čebele te bodo poznale, ter se te privadile, in te ne bodo tako napadale, kot če si namaškaran; prost človekov pogled ima na vse živali čudovito pomirljivo moč.

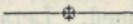
Vprašanja in odgovori.

Vprašanje 2. Letošnjo spomlad nameravam napraviti v prvič čebele in postaviti nov čebeljak; kako daleč naj kupim čebele, da mi ne bodo nazaj v hajale in proti kateri strani naj obrnem čebeljak? (J. P. iz T.)

Odgovor: Čebele kupite vsaj pol ure daleč, od poštenega čebelarja, in ne izbirajte najcenejih panjev. Za dobro ceno Vam bo dal dobrih, močnih plemenjakov, s katerimi bodele imeli veselje, pa tudi gotov uspeh. Čebeljak postavite v zatišje in če le mogoče proti jugo-izhodu.

Vprašanje 3. Kje se dobi umetno satje? (G. B. pod U.)

Odgovor: Tvrdba Prokop in Schulz v Friedland-u na Češkem slovi po vsem čebelarskem svetu radi mojsterskega izdelovanja umetnega satja, vendar ga naročite lahko tudi pri Mih. Ambrožiču v Mojstrani na Gorenjskem, pri baronu Rotschütz-u v Podsmreki pri Višnjigori in Ig. Mrcini v D. M. Polji pri Ljubljani.

Listnica uredništva.

Č. g. J. v T. Notica o čebelarstvu na slovanskem jugu, se je izročila g. Fr. Rovškemu, ki jo bo porabil, ko bo priobčil čebelarske razmere med Srbi. Z današnjo številko je pričel izhajati njegov zanimiv sestavek »Razgled po slovanskem čebelarskem svetu«. — Gospod J. B. v Il. B. Misel jako lepa, a mera in rime slabe. — Gospod J. J. v A. Izborni! — Gg.: V. L. v G. in F. O. v D. T. (Primorsko). V prihodnji številki »Slov. čebelarja«, ki izide v kraikem, bode ta našla, kar želita vedeti.

Udnina in reklamacije naj se blagoizvolijo pošiljati g. Rado Germovniku, blagajniku „Slov. čebelarskega društva“ v Ljubljani (semenišče), dopisi in članki za list pa uredniku „Slov. čebelarja“ Frančišku Rojini, učitelju v Šmartnem pod Šmarno goro, pošta Št. Vid pri Ljubljani.
